

Arrest

nr. 196 808 van 18 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient volgens de partijen op 2 juni 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 juli 2017, met kennisgeving op 28 juli 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.06.2017 werd ingediend door :

*E.G., A. (...)
nationaliteit: Marokko
geboren te tanger op (...).1997
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat de scholing van de nu meerderjarige jongen betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- on/of leerplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorleggen dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Het gegeven dat ook de twee broertjes hier school zouden lopen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. betrokkene legt enkel een schoolattest voor van E.G.K. (...) en E.G.O.(...). Betrokkene legt geen andere documenten voor die de banden met zijn zogenaamde broertjes zou bewijzen (geboorteaktes).

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Hij vermeldt wel dat, hij met zijn moeder en broers naar België is gekomen, zijn broers hier ook naar school gaan, maar legt geen bewijzen voor van banden met zijn familieleden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (hij sedert 2012 in België zou verblijven,' al die jaren Nederlandse les heeft gevolgd, hij werkbereid zou zijn, een ruime vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij betoogt:

"(...)

Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing met betrekking tot artikel 8 EVRM :

"Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Hij vermeldt (sic.) wel dat hij met zijn moeder en broers naar België is gekomen, zijn broers hier ook naar school gaan (sic.), maar legt geen bewijzen voor van banden met zijn familieleden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst en daar machtiging tot verblijf aan te vragen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. "

Zij stelde vervolgens : "De overige aangehaalde elementen (hij sedert 2012 in België zou verblijven, al die jaren Nederlandse les heeft gevolgd, hij werkbereid zou zijn, een ruime vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verwerende partij kan hierin echter niet gevolgd worden.

Verwerende partij gaat veel te kort door de bocht door de bescherming geboden door artikel 8 EVRM enkel te beperken tot een familieleden en te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 vallen.

Verwerende partij ziet hierbij over het hoofd dat artikel 8 EVRM wel degelijk ook het recht op eerbiediging van het privéleven waarborgt. Verwerende partij stelt ten onrechte dat "gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen." Dit is manifest verkeerd. en in tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM en Uw Raad.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Dit wordt ook bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

"Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: 'Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. ' Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel

8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty 4 v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96). "

Verwerende partij interpreteerde de bescherming geboden door artikel 8 EVRM dan ook te beperkend, en hield geen rekening met verzoekers recht op eerbiediging van zijn privéleven.

Verzoekers privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Verzoeker kwam samen met zijn moeder en twee broers in het voorjaar van 2012 naar België. Sindsdien heeft hij onafgebroken in België gewoond. Verzoeker kwam als minderjarige naar België, en bracht zijn volledige volwassen leven in het Rijk door.

Verzoeker woont bijgevolg reeds in België sinds hij een leeftijd van veertien jaar had. en is hier als het ware opgegroeid. Hij is hier zeer goed geïntegreerd : hij spreekt zeer goed Nederlands, hij loopt hier school. liep twee jaar stage waarna hem een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur werd aangeboden onder voorbehoud van het hebben van een arbeidskaart), en heeft enorm sterke sociale banden uitgebouwd. Niet alleen op school maar ook in het kader van zijn theatervoorstellingen en muziekprojecten beschikt verzoeker over een groot netwerk. Dit blijkt uit de stukken die werden toegevoegd aan de aanvraag, evenals uit de meerdere lovende steunbrieven.

Al deze elementen wijzen er op dat verzoeker het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, en dat verzoeker wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft in België.

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen zal een inbreuk vormen op dit privéleven. Verzoeker zal immers voor langere tijd gescheiden worden van zijn sociale relaties in België, hij zal zijn studies niet verder kunnen zetten, hij zal zijn werk in het kader van zijn leercontract dienen stop te zetten, en zijn arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur niet kunnen aanvangen.

Verwerende partij hield met al deze elementen, die duiden op een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM, echter op geen enkel moment rekening. Verwerende partij maakte er zich makkelijk van af door te stellen dat deze bewijzen van de sociale banden tussen verzoeker en de Belgische maatschappij niet relevant zijn in de ontvankelijkheidsbeoordeling van de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en niet in deze fase behandeld kunnen worden.

Dit is echter niet correct. Verwerende partij diende rekening te houden met verzoekers privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM. Een terugkeer naar Marokko, het land dat verzoeker als minderjarige verlaten had om naar België te komen, om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen, zal voor verzoeker 'buitengewoon nadelig' zijn, aangezien dit een zware verstoring van verzoekers' privéleven in België zal betekenen. Verwerende partij besloot dan ook ten onrechte dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Verwerende partij had minstens rekening moeten houden met het privéleven van verzoeker. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden. (...)

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden "

2.2. De verwerende partij antwoordt hieromtrent het volgende in haar nota met opmerkingen:

"(...)

De kritiek van de verzoekende partij spitst zich nagenoeg integraal toe op het gegeven dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing overweegt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen laat verweerder gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve

Vereenvoudiging wel degelijk geheel terecht werd besloten dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen, dit nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijs levert van familiebanden met andere in België verblijvende personen.

Verweerder merkt in dit kader op dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift opnieuw herhaalt dat zij tezamen met haar moeder en twee broers in het voorjaar van 2012 naar België kwam, doch dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging reeds vastgesteld dat geen bewijs van familiebanden wordt voorgelegd.

Terwijl de verzoekende partij zich voorts beperkt tot de bewering dat zij het centrum van haar belangen in België heeft gevestigd en zij aldus wel degelijk een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Het loutere feit dat het EHRM in verscheidene arresten heeft geoordeeld dat het begrip “privéleven” een ruime term is, dewelke tevens het recht op persoonlijke ontwikkeling bevat en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld, volstaat uiteraard niet om te besluiten dat eender welke band met de buitenwereld als beschermenswaardig dient te worden aangenomen of dat eender welke aantasting van dit privéleven zou volstaan om een schending van artikel 8 EVRM op te leveren.

Integendeel blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in het kader van de rechtspraak met betrekking tot de gedwongen verwijdering van vreemdelingen wel degelijk de nadruk wordt gelegd op het aspect “familieleven”, waarbij dit “familieleven” door het EHRM wordt beperkt tot het kerngezin:

“73. In the Court’s case-law relating to expulsion and extradition measures, the main emphasis has consistently been placed on the “family life” aspect, which has been interpreted as encompassing the effective “family life” established in the territory of a Contracting State by aliens lawfully resident there, it being understood that “family life” in this sense is normally limited to the core family (see, *mutatis mutandis*, *Marckx v. Belgium*, judgment of 13 June 1979, Series A no. 31, p. 21, § 45; see also, *X v. Germany*, no. 3110/67, Commission decision of 19 July 1968, Collection of decisions 27, pp. 77-96). The Court has, however, also held that the Convention includes no right, as such, to establish one’s family life in a particular country (see, *inter alia*, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, judgment of 28 May 1985, Series A no. 94, p. 34, § 68; *Gül v. Switzerland*, judgment of 19 February 1996, Reports of Judgments and Decisions 1996-I, pp. 174-75, § 38; and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 39, ECHR 2001-IX).

74. The Court further observes that the case-law has consistently treated the expulsion of long-term residents under the head of “private life” as well as that of “family life”, some importance being attached in this context to the degree of social integration of the persons concerned (see, for example, *Dalia v. France*, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-I, pp. 88-89, §§ 42-45).” (EHRM 24 september 2012, NACIC V. ZWEDEN)

Vrij vertaald:

“In de rechtspraak van het Hof met betrekking tot gedwongen verwijdering en uitwijzingsmaatregelen, is de nadruk consequent gelegd op het aspect “familieleven”, dat aldus wordt geïnterpreteerd dat het effectieve familieleven omvat dat op het territorium van een lidstaat wordt uitgebouwd door vreemdelingen met wettig verblijf, met dien verstande dat het “familieleven” in beginsel beperkt wordt tot de kernfamilie (...)

74. Het Hof stelt voorts vast dat de rechtspraak de verwijdering van langdurige bewoners behandelt onder “privé-leven” en “familieleven”, waarbij belang wordt gehecht aan de mate van sociale integratie van de betrokken personen. (...)

Uit voormeld arrest blijkt afdoende dat artikel 8 EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling in essentie slechts bescherming biedt voor de familiale relaties, meer in het bijzonder de relaties van een kerngezin, dewelke bovendien in legaal verblijf zijn uitgebouwd.

Slechts in uitzonderlijke situatie heeft het EHRM buiten de context van nauwe familiale banden reeds besloten tot een schending van artikel 8 EVRM, doch er kan geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat in casu geen dergelijke uitzonderlijke situatie kan worden weerhouden ten gunste van de verwerende partij.

Gelet op het voorgaande heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht -na te hebben vastgesteld dat de bestreden beslissing hoe dan ook geen verbreking van de familiale banden tot gevolg zou hebben- geoordeeld dat de gewone sociale relaties van de verwerende partij in België niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Ondergeschikt merkt verweerder nog op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens werd overwogen dat -zelfs indien de

banden van de verzoekende partij met België onder artikel 8 EVRM zouden sorteren- een tijdelijke verwijdering hoe dan ook niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op privéleven.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging aldus eveneens werd gemotiveerd nopens de hypothese waarin de verzoekende partij wel beschermenswaardige relaties zou aannemelijk maken.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk zal vormen op haar privéleven, benadrukt verweerder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing allerm minst kennelijk onredelijk werd overwogen dat de scholing van de meerderjarige verzoekende partij er niet aan in de weg staat dat de verzoekende partij het Rijk (tijdelijk) zou verlaten, nu de verzoekende partij niet meer school- of leerplichtig is.

Verweerder merkt in dit kader op dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst de door haar verworven kennis in het kader van de beroepsopleiding (carrosseriehersteller) zou verloren gaan. De verzoekende partij erkende in dit kader in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet overigens reeds uitdrukkelijk dat zij zich inderdaad reeds verscheidende technieken eigen had gemaakt. Terwijl de verzoekende partij evenmin bewijs voorlegt dat zij zich in het land van herkomst desgevallend niet verder zou kunnen bekwamen in het vak van carrosseriehersteller.

Er valt niet in te zien om welke reden een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor de verzoekende partij "buitengewoon nadelig" zou zijn.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de

vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

(...)

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De verzoekende partij geeft onder meer aan dat zij zich in haar aanvraag heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van genoemde bepaling vallen en dat artikel 8 van het EVRM te beperkend werd geïnterpreteerd nu niet op afdoende wijze rekening werd gehouden met haar privéleven in België, terwijl zij verschillende elementen aanbracht die mee dienden afgewogen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij meent in wezen dat niet alle door haar aangebrachte elementen in het kader van het aantonen van het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in rekening werden gebracht bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het is in casu passend om de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM te onderzoeken in het licht van de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde betreffende het invoeren van aanvaardbare buitengewone omstandigheden, die inherent is aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Evenwel kan in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezins- of privéleven of bij de belangenafweging; of wanneer blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of het gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk is. Dit is het geval wanneer de verwerende partij op grond van de elementen naar voren gebracht in de aanvraag ten onrechte oordeelde dat er geen sprake is van een privé- of gezinsleven; of wanneer de verwerende partij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de afweging van de in de aanvraag aangevoerde belangen heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In casu beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag onder meer op haar in België uitgebouwde privéleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer, onder de hoofding 'buitengewone omstandigheden' beriep op artikel 8 van het EVRM.

Zij stelt onder een hoofding specifiek met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, die valt onder de hoofding van de aanvraag waaronder de buitengewone omstandigheden worden besproken het volgende:

"3.1.2. Een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zou bovendien een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekers privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (...).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (...).

Verzoeker kwam samen met zijn moeder en twee broers in het voorjaar van 2012 naar België. Sindsdien heeft hij onafgebroken in België gewoond.

Verzoeker woont bijgevolg reeds in België sinds hij de leeftijd van veertien jaar had, en is hier als het ware opgegroeid.

Verzoeker geeft tijdens het volledige schooljaar 2012-2013 lessen Nederlands gevolgd aan het Koninklijk Atheneum te Antwerpen (OKAN-klas). In september 2013 startte hij in het reguliere onderwijs (derde middelbaar) aan de Spectrumschool Leren + Werken te Deurne, waar hij tot op heden nog steeds ingeschreven is in de opleiding Carrosseriehersteller, en zich verschillende technieken reeds eigen heeft gemaakt (zie stukken 3, 6-7).

Naast deze deeltijdse opleiding probeerde verzoeker in de eerste helft van 2014 zijn Nederlands te optimaliseren, waarna hij zijn eerste werkervaring opdeed in een brugproject. Sinds het schooljaar 2015-2016 is verzoeker deeltijds werkzaam met een leercontract bij Care Carrosserie te Wilrijk, waarbij hij nog steeds twee dagen per week les volgt (zie stukken 8-9).

Deze leerovereenkomst zal voortduren zolang verzoeker nog aan zijn opleiding op de Spectrumschool bezig is. Zijn werkgever Care Carrosserie is zeer tevreden over de inzet en prestaties van verzoeker, en

heeft hem een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur aangeboden na het voltooien van zijn studies, op voorwaarde dat hij over een verblijfsrecht beschikt. Ook de leerkrachten en tewerkstellingsbegeleidster van verzoeker hebben alleen maar lovende woorden (stuk 8).

Ten slotte maakt verzoeker sinds 2015 ook een belangrijk deel uit van het theaterproject REL. Hierbij werd gedurende een heel schooljaar met een groep van zestien jongeren hard gewerkt aan een toneelvoorstelling, die tweemaal werd opgevoerd in het Cultuurcentrum in Deurne. Deze voorstelling had zoveel succes dat zij opnieuw werd opgevoerd in de Arenbergschouwburg in februari 2017 (zie stuk 9).

Doordat verzoeker reeds sinds zijn veertien jaar in België woont, hier opgroeide en zijn scholing krijgt, en ondertussen al vijf jaar onafgebroken in het Rijk woont, is hij ondertussen vervlochten geraakt met de Belgische maatschappij.

Het is duidelijk dat verzoeker het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd. We kunnen concluderen dat verzoeker ondertussen deel uitmaakt van de Belgische samenleving, en bijzondere banden met België heeft uitgebouwd. Hij beschikt over een enorm netwerk van vrienden en kennissen, die allen erg op verzoeker gesteld zijn. Een terugkeer naar Marokko zou een inbreuk op zijn privéleven betekenen, zoals beschermt wordt door artikel 8 EVRM.

Verzoekers moeder en jongere broers bevinden zich eveneens in België. Hij beschikt over geen enkele contacten meer in Marokko, een land dat hij op zeer jonge leeftijd heeft verlaten.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de ongemakken voor verzoeker niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de gevolgen van de administratieve handeling. De terugkeer naar zijn land van herkomst zou voor hem buitengewoon nadelig zijn."

In casu kan, gelet op de stukken van het administratief dossier waaronder de stukken toegevoegd door de verzoekende partij aan haar aanvraag, worden aangenomen dat de verzoekende partij het bestaan van een privéleven in België aannemelijk maakt. Zo volgt zij immers sinds 2013 een opleiding tot carrosseriehersteller in combinatie met secundair onderwijs, volgde zij de Onthaalklas Anderstalige Nieuwkomers tijdens het schooljaar 2012-2013, werkt zij mee aan het theaterproject REL en is er sprake van een werkaanbieding.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu

en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing betreffende de door de verzoekende partij in haar aanvraag opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM gemotiveerd werd als volgt:

“Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Hij vermeldt wel dat, hij met zijn moeder en broers naar België is gekomen, zijn broers hier ook naar school gaan, maar legt geen bewijzen voor van banden met zijn familieleden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Met betrekking tot de scholing motiveert de verwerende partij als volgt:

“Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Wat de scholing van de nu meerderjarige jongen betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- on/of leerplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorleggen dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde elementen motiveert de verwerende partij voorts slechts het volgende, los van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM:

“De overige aangehaalde elementen (hij sedert 2012 in België zou verblijven, al die jaren Nederlandse les heeft gevolgd, hij werkbereid zou zijn, een ruime vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd, verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda - Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

In haar aanvraag wijst de verzoekende partij op het feit dat zij sinds haar veertien jaar in België verblijft met haar moeder en broers, dat zij hier een opleiding tot carrosseriehersteller genoot en geniet, dat zij secundair onderwijs volgde en eveneens Nederlandse les, dat zij een concrete werkaanbieding heeft bij de werkgever waar zij met een leercontract werkte, dat zij zich engageert voor een succesvol theaterproject en dat zij aldus vervlochten is met de Belgische maatschappij en hier het centrum van haar belangen heeft, waarbij zij beschikt over een ruim netwerk van vrienden en kennissen die haar appreciëren. Zij benadrukt dat een terugkeer naar Marokko een inbreuk betekent op haar in België uitgebouwde privéleven, dat bescherming geniet onder artikel 8 van het EVRM. Zij voegt nog toe geen enkel contact meer te hebben in Marokko, dat zij als minderjarige heeft verlaten. Deze elementen haalt de verzoekende partij eveneens aan in haar verzoekschrift, waarbij zij er op duidt dat een terugkeer naar Marokko een inbreuk vormt op haar privéleven, nu zij van haar sociale relaties - bestaand uit een groot netwerk opgebouwd via haar scholing, haar werk en haar theater- en muziekprojecten - in België zal worden gescheiden, zij haar studies niet kan verderzetten en het werk in het kader van haar leercontract dient stop te zetten. Zij meent dat de verwerende partij op geen enkel moment rekening hield met deze elementen, terwijl een terugkeer naar Marokko buitengewoon nadelig zou zijn en een zware verstoring van haar privéleven.

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, namelijk. heeft de Staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 68-69.)

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt immers dat hoewel er een onderscheid kan gemaakt worden tussen beide soorten van beoordeling, zowel in het kader van een proportionaliteitsonderzoek als in het kader van de fair balance toets het oordeel afhankelijk zal zijn van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend geval, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk belemmerd wordt bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, alsook de aanwezigheid van overkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven in het land van herkomst wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de algemene stelling dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bijkomend motiveerde de verwerende partij dat bovendien dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij concreet rekening heeft gehouden met de persoonlijke ontwikkeling van de verzoekende partij zoals hoger geschetst, aspecten die onderdeel uitmaken van haar privéleven en die in de aanvraag in het kader van een schending van artikel 8 van het EVRM werden aangevoerd als elementen van het privéleven die een terugkeer naar het land van herkomst voor de verzoekende partij bijzonder moeilijk zouden maken.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij weliswaar motiveert aangaande de scholing van de verzoekende partij in België, doch niet inzake de sociale relaties die zij als gevolg daarvan heeft uitgebouwd. Met betrekking tot de overige aangehaalde sociale relaties wordt evenmin gemotiveerd.

De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat de door haar aangehaalde argumenten niet in rekening werden gebracht en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat de bestreden beslissing een zware verstoring van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt, zodat, in zoverre er sprake is van een afweging van de elementen betreffende het privéleven, deze minstens niet ernstig is en evenmin concreet. Immers wordt enkel gesteld *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

Noch uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle relevante elementen en omstandigheden van het privéleven van de verzoekende partij, zoals aangevoerd in haar aanvraag, en evenmin alle relevante elementen en omstandigheden heeft betrokken in haar belangenafweging, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat de verwerende partij de aangehaalde elementen los van artikel 8 van het EVRM bespreekt als elementen van integratie, waarbij zij concludeert dat een onderzoek ervan in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek niet opdringt nu zij tot de gegrondheid behoren, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Het is niet de taak van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan in casu alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen.

De argumenten die de verwerende partij uiteenzet in haar nota, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU